

Cauza C-254/19

Cerere de decizie preliminară

Data depunerii:

26 martie 2019

Instanța de trimitere:

High Court (Irlanda)

Data deciziei de trimitere:

13 martie 2019

Reclamantă:

Friends of the Irish Environment Limited

Pârât:

An Bord Pleanála

HIGH COURT [ÎN ALTA CURTE, IRLANDA]

CONTROL JURISDICTIONAL

[*omissis*]

ÎN TRE

FRIENDS OF THE IRISH ENVIRONMENT LIMITED

RECLAMANTĂ

ȘI

AN BORD PLEANĂLA

PÂRÂT

SHANNON LNG LIMITED

INTERVENIENTĂ

**ORDONANȚĂ DE TRIMITERE CĂTRE CURTEA DE JUSTITIE A
UNIUNII EUROPENE**

1. INSTANȚA DE TRIMITERE

- 1 Prezenta cerere de decizie preliminară este formulată de High Court [Înalta Curte, Irlanda] în temeiul articolului 267 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (denumit în continuare „TFUE”). [omissis].

2. PĂRȚILE DIN LITIGIUL PRINCIPAL ȘI REPREZENTANȚII ACESTORA

Friends of the Irish Environment Ltd. [omissis]

An Bord Pleanála [omissis].

[OR 2] Shannon LNG Ltd. [omissis]

3. OBIECTUL PROCEDURII PRINCIPALE ȘI SITUAȚIA DE FAPT RELEVANTĂ

Prezentare generală

- 2 Litigiul principal privește în special chestiunea dacă o decizie de prelungire a duratei unei aprobări de dezvoltare intră în domeniul de aplicare a Directivei 92/43/CEE a Consiliului din 21 mai 1992 privind conservarea habitatelor naturale și a speciilor de faună și floră sălbatică (denumită în continuare „Directiva „Habitat””)¹. În special, litigiul aspectul dacă cerințele procedurale instituite în temeiul articolului 6 alineatul (3) din Directiva Habitat se aplică numai cu ocazia acordării inițiale a aprobării de dezvoltare, sau, în subsidiar, dacă aceste cerințe se aplică, de asemenea, în cazul unei decizii ulterioare care extinde (prelungeste) durata aprobării de dezvoltare, dar care nu permite nicio modificare materială a proiectului, astfel cum fusese inițial autorizat.

Situația de fapt

- 3 La 31 martie 2008, An Bord Pleanála (Agenția pentru Amenajarea Teritoriului, Irlanda) a acordat aprobarea de dezvoltare (denumită în continuare „autorizația de construire din 2008”) a unui terminal de regazeificare a gazului natural lichefiat (denumit în continuare „terminalul de gaze”)
- 4 Ca parte a procesului decizional, An Bord Pleanála era obligată, în temeiul dreptului național, să supună proiectul de investiții propus unei evaluări a impactului asupra mediului (denumită în continuare „EIM”) De asemenea, o EIM

¹ JO 1992, L 206, p. 7, Ediție specială, 15/vol. 2, p.109.

se impunea și din perspectiva dreptului Uniunii în situațiile în care proiectul se încadrează în una dintre categoriile de proiecte prevăzute în anexa II [la] Directiva 2011/92/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2011 privind evaluarea efectelor anumitor proiecte publice și private asupra mediului (denumită în continuare „Directiva EIM”).²

- 5 Proiectul propus urmează să fie amplasat în vecinătatea a două situri Natura 2000, anume (i) aria specială de conservare a cursului inferior al râului Shannon, cod IE0002165), și (ii) aria specială de conservare a estuarelor râurilor Shannon și Fergus (cod IE0004077). **[OR 3]**
- 6 La 31 martie 2008, dată la care An Bord Pleanála a decis emiterea autorizației de construire, Directiva „Habitat” nu fusese transpusă corespunzător în legislația națională. Principalele norme de transpunere, și anume European Communities (Natural Habitats) Regulations 1997 (Statutory Instrument n° 94 de 1997) [Regulamentul referitor la Comunitățile Europene (Habitat naturale) din 1997], au asimilat în mod greșit realizarea unei evaluări corespunzătoare, în sensul Directivei „Habitat”, cu realizarea unei evaluări a impactului asupra mediului, în sensul Directivei EIM.
- 7 Acest mod de transpunere a fost dezaprobată de Curte în hotărârea pronunțată în cauza C-418/04, Comisia/ Irlanda (ECLI:EU:C:2007:780). A se vedea în special punctele 230 și 231.
- 8 Hotărârea în cauza C-418/04 a fost pronunțată la 13 decembrie 2007, cu aproximativ trei luni înainte ca An Bord Pleanála să decidă emiterea autorizației de construire din 2008.
- 9 Prin urmare, în sinteză, autorizația de construire din 2008 a fost acordată în temeiul unui regim legislativ național care nu transpunea corect Directiva „Habitat”. Decizia oficială de acordare a autorizației de construire nu face trimitere nici la Directiva „Habitat” și nici la cele două situri europene. În consecință, nu se poate considera că decizia cuprinde „concluzii complete, precise și definitive, de natură să înlăture orice îndoială științifică rezonabilă cu privire la efectele lucrărilor preconizate asupra [sitului] în cauză”, în conformitate cu cerințele enunțate în cauza C-404/09, Comisia/ Spania (ECLI:EU:C:2011:768).
- 10 Autorizația de construire din 2008 impunea un termen de 10 ani pentru efectuarea și finalizarea lucrărilor propuse (denumită în continuare „etapa de construcție”). Autorizația nu este menită să impună un termen pentru exploatarea ulterioară a terminalului de gaze (denumită în continuare „etapa de exploatare”).
- 11 În speță, lucrările nu au început în cadrul acestei perioade de 10 ani. În sinteză, inițiatorul proiectului arată că întârzierile au apărut printre altele ca rezultat al schimbărilor în politica irlandeză în materie de acces la rețeaua națională de

² JO 2012, L 26, p. 1.

transport de gaze și, pe un plan mai general, ca urmare a situației economice din anul 2008.

- 12 În septembrie 2017, inițiatorul a depus o cerere de modificare a condițiilor de realizare a proiectului de investiții, astfel încât să se prelungească faza de construire cu cinci ani. An Bord Pleanála a emis o decizie de acceptare a acestei cereri, cu consecința că etapa de construcție va expira la 31 martie 2023. [OR 4]
- 13 Această decizie a fost contestată în cadrul unei proceduri de control jurisdicțional în fața High Court (Înalta Curte). High Court (Înalta Curte) a decis să adreseze Curții o serie de întrebări.

4. DISPOZIȚIILE LEGALE PERTINENTE

Legislația Uniunii

- 14 Articolul 6 alineatul (3) din Directiva „Habitare” este principala dispoziție de drept al Uniunii pe care Curtea este solicitată să o interpreteze

Legislația națională irlandeză

- 15 Sunt pertinente dispozițiile din Planning and Development Act 2000 (nr. 30 din 2000) (Legea privind amenajarea și dezvoltarea teritoriului din anul 2000 , denumită în continuare „PDA 2000”), prezentate în continuare.
- 16 Articolul 40 alineatul (1) din PDA prevede că, după expirarea etapei de construcție a unei autorizații, această autorizație de construire încetează să producă efecte.

„40. — (1) Sub rezerva alineatului (2), la expirarea termenului corespunzător (dar fără a aduce atingere valabilității oricărei acțiuni întreprinse în temeiul acestuia înainte de expirarea perioadei respective), o autorizație acordată în temeiul prezentei dispoziții încetează să producă efecte cu privire la

- (a) întregul proiect de investiții, în cazul în care lucrările la care se referă autorizația nu au început în această perioadă, și
- (b) la partea din proiectul de investiții care nu a fost finalizată în termenul respectiv, în cazul în care lucrările au început în această perioadă.”
- 17 Articolul 42 din PDA 2000 prevede prelungirea duratei unei autorizații de construire. În sinteză, articolul 42 prevede două temeuri alternative pentru formularea unei cereri de prelungire a duratei aprobării. Primul caz este cel în care în perioada a cărei prelungire se solicită s-au efectuat lucrări substanțiale, în conformitate cu autorizația de amenajare, proiectul de investiții urmând a fi finalizat într-un termen rezonabil. Al doilea caz este cel în care au existat

considerații de ordin comercial, economic sau tehnic, independente de voința unui solicitant, care au împiedicat în mod substanțial fie începerea lucrărilor, fie executarea unui volum semnificativ de lucrări, în conformitate cu autorizația de construire.

- 18 În cazul celui de al doilea temei, și anume considerații de ordin tehnic, economic sau comercial, articolul 42 cuprinde o serie de garanții pentru ca autorizațiile de construire **[OR 5]** perimate să nu submineze evoluția politicilor de amenajare a teritoriului. De exemplu, prelungirea duratei nu poate fi acordată dacă obiectivele de dezvoltare din planul de urbanism au suferit modificări semnificative după data emiterii autorizației, astfel încât proiectul de investiții nu s-ar mai încadra în obiectivele de amenajare adecvată a teritoriului și de dezvoltare durabilă a zonei. Este necesar, de asemenea, să nu existe nicio contradicție cu orientările de la nivel ministerial.
- 19 În mod pertinent, o garanție suplimentară este introdusă pentru a asigura conformitatea cu Directiva EIM și Directiva „Habitat”. Mai exact, *în cazul în care lucrările nu au demarat*, autoritatea locală însărcinată cu amenajarea teritoriului trebuie să se asigure că o evaluare a impactului asupra mediului sau o evaluare adecvată sau ambele evaluări, dacă este necesar acest lucru, au fost realizate înainte de acordarea autorizației de construire. [articolul 42 alineatul (1) litera (a) punctul (ii), (IV)].
- 20 Articolul 42 conține o garanție suplimentară în ceea ce privește durata pentru care poate fi acordată o prelungire. Se prevede în mod expres că perioada suplimentară de prelungire nu poate depăși cinci ani. În plus, prelungirea duratei poate fi solicitată o singură dată.
- 21 Articolele 146B și 146C din PDA 2000 prevăd o procedură în cadrul căreia un anumit tip de autorizație de construire (disponibilă pentru dezvoltarea infrastructurii strategice) poate fi modificată. Aceste dispoziții nu prevăd în mod expres realizarea unor evaluări de control sau a unei evaluări corespunzătoare în sensul Directivei „Habitat”.
- 22 Articolul 50 din PDA 2000 (cu modificările ulterioare) prevede că o persoană poate să conteste validitatea unei decizii în materie de amenajare a teritoriului doar prin intermediul unei cereri de exercitare a controlului juridicțional. Termenul de depunere a cererii de exercitare a controlului juridicțional este de opt săptămâni. High Court (Înalta Curte) are puterea discreționară de a prelungi termenul în anumite împrejurări determinate.
- 23 Existența acestui termen a fost interpretată de instanțele naționale în sensul că, în cadrul unor proceduri de control juridicțional care au ca obiect o decizie ulterioară în materie de amenajarea teritoriului, împiedică un justițiabil să ridice obiecții cu privire la o decizie *anterioară* în materie de amenajare a teritoriului, decizie pentru care termenul de contestație a expirat cu mult timp în urmă. Pe acest temei, instanța poate să respingă ca inadmisibilă cererea de exercitare a

controlului jurisdicțional. În această privință, instanța va analiza fondul contestației, nu doar forma sa. Prin urmare, lipsa unei acțiuni oficiale în anularea autorizației anterioare nu este concludentă. [OR 6]

- 24 Se pare că există un dezacord între, pe de o parte, (i) jurisprudența națională privind termenele și (ii) jurisprudența Curții, care identifică o obligație de remediere în sarcina unei autorități competente. Această obligație de remediere a fost identificată în Hotărârea Wells, C-201/02 (ECLI:EU:C:2004:12) și în Hotărârea Stadt Wiener, C-348/15 (ECLI:EU:C:2016:882). Jurisprudența Curții pare să facă o distincție între (i) stabilirea unui termen pentru introducerea acțiunii împotriva unei autorizații despre care se pretinde că ar fi fost emisă cu încălcarea Directivei EIM și (ii) obligația de remediere (continuă) care revine unei autorități competente. Este de presupus că principii similare se aplică în cazul Directivei „Habitat”: fără îndoială, hotărârea din cauza C-399/14, Grüne Liga (ECLI:EU:C:2016:10), chiar dacă a fost pronunțată în contextul articolului 6 alineatul (2) din Directiva „Habitat”, acceptă că relevanța unei evaluări corespunzătoare trebuie să fie reanalizată ulterior.
- 25 Legislația națională de transpunere a Directivei „Habitat” a fost revizuită în urma Hotărârii Curții în cauza C-418/04, Comisia/ Irlanda (ECLI:EU:C:2007:780). Cele două componente principale ale noului regim juridic sunt partea XAB din PDA 2000 [așa cum a fost introdusă prin Planning and Development (Amendment) Act 2010 (Legea de amenajare a teritoriului și urbanism din 2010, cu modificări] și Birds and Natural Habitats Regulations 2011 [Regulamentul privind păsările și habitatele naturale din 2011, denumit în continuare „Regulamentul din 2011”] (Statutory Instruments nr. 477 din 2011). Intenția legiuitorului pare a fi ca cele două regimuri să fie complementare, și anume ca procesul decizional în materie de mediu să fie supus unuia dintre cei doi piloni, însă nu amândurora. Însă, după cum s-a dezbătut în ședință, An Bord Pleanála susține că există și o a *treia* categorie de decizii în materie de mediu, decizii care nu intră sub incidența niciunui dintre regimurile menționate.
- 26 Pentru fiecare regim, legislația stabilește un cadru general care îndeplinește cerințele procedurale ale Directivei „Habitat”, iar apoi identifică tipul de decizie în materie de mediu care intră sub incidența cadrului general. Această abordare are avantajul de a evita necesitatea introducerii unor modificări la numeroase acte legislative individuale.
- 27 Lista deciziilor care fac obiectul părții XAB din PDA 2000 este mai restrânsă decât lista celor care fac obiectul Regulamentului din 2011. Partea XAB se aplică în cazul deciziilor definite în articolul 177U alineatul (8) din PDA 2000 ca „autorizare a proiectului propus”, după cum urmează.

„(8) În sensul prezentului articol, «autorizare a proiectului propus» înseamnă, după caz:

- (a) acordarea unei autorizații;

- (b) decizia Agenției de aprobare a unei cereri de autorizare sau a unei contestații; **[OR 7]**
 - (c) autorizarea proiectului în conformitate cu partea IX;
 - (d) aprobarea de dezvoltare a unui proiect care poate fi realizat de către o autoritate locală în temeiul părții X sau al părții XAB ori aprobarea unui proiect care poate fi realizat în condițiile părții XI;
 - (e) aprobarea de dezvoltare a unui proiect pe teren tidal, în condițiile părții XV;
 - (f) aprobarea de dezvoltare, în conformitate cu articolul 43 din [omissis] [Transport (Railway Infrastructure) Act 2001] (Legea privind infrastructura feroviară de transport din 2001)];
 - (g) aprobarea de dezvoltare, în condițiile articolului 51 din Roads Act 1993 (Legea privind drumurile din 1993) sau
 - (h) o autorizație provizorie, în conformitate cu partea XA.”
- 28 Toate acestea sunt decizii care fie sunt luate în temeiul PDA 2000, fie de către An Bord Pleanála în exercitarea unei funcții care i-a fost transferată, cum ar fi, de exemplu, în temeiul Legii privind drumurile.
- 29 Este relevant faptul că această listă cu decizii nu include nicio decizie luată în conformitate cu articolul 42, și nici în conformitate cu articolul 146B din PDA 2000.
- 30 Domeniul de aplicare al Regulamentului din 2011 (Păsări și habitate naturale) este mult mai larg. Aplicabilitatea acestora este determinată de definițiile termenilor „autorizare” și „proiect”, în conformitate cu regulamentul 2 din cadrul acestor norme.
- 31 O „autorizație” se definește după cum urmează:
- „«autorizație» înseamnă orice licență, permisiune, autorizație, excepție, scutire, aprobare sau altă astfel de autorizare acordată de o autoritate publică sau în numele acesteia cu privire la orice activitate, plan sau proiect care ar putea afecta un sit european și include procesul de adoptare de către o autoritate publică a propriilor planuri sau proiecte de amenajare teritorială;”
- 32 Un „proiect” se definește după cum urmează:
- „Cu excepția unor dispoziții contrare, sub rezerva excluderii oricărui proiect de construcții care necesită autorizare în sensul Legilor privind amenajarea teritoriului și urbanismul emise în perioada 2000-2011, noțiunea «proiect» înseamnă:

- (a) lucrări de amenajare teritorială sau de infrastructură, inclusiv lucrări de amenajare a terenurilor sau pe terenuri;
- (b) extracția sau exploatarea resurselor minerale, prospectarea resurselor minerale, tăierea turbei sau exploatarea resurselor de energie regenerabilă; și
- (c) orice alte activități de amenajare teritorială,

care sunt examinate spre adoptare, implementare, autorizare sau aprobare, inclusiv revizuirea, reanalizarea, reînnoirea sau prelungirea datei de expirare a aprobărilor anterioare, de către o autoritate publică și, fără a aduce atingere caracterului general al prevederilor anterioare, include orice proiect la care se face referire la literele (a), (b) sau (c) pentru care se aplică exercitarea de competențe legale în favoarea proiectului respectiv sau a oricărei aprobări solicitate pentru respectivul proiect în temeiul oricăroră dintre prevederile anexei II la aceste norme;” [OR 8]

- 33 În definiția noțiunii „proiect” s-a încercat evitarea oricărei suprapunerii între Regulamentul din 2011 (Păsări și Habitate naturale) și prevederile părții XAB din PDA 2000. Așa cum reiese de aici, dacă un „proiect” reprezintă dezvoltarea unei lucrări care necesită o „aprobare de dezvoltare” în sensul PDA 2000, atunci acesta nu intră sub incidența Regulamentului din 2011. Dificultatea în ceea ce privește limbajul juridic este însă aceea că noțiunea „aprobare” nu este de fapt un termen definit în cadrul PDA 2000. Cea mai apropiată definiție care se poate regăsi în PDA 2000 este cea pentru „autorizarea proiectului propus” din articolul 177U alineatul (8). Noțiunea „aprobare de dezvoltare” este, desigur, definită în dreptul Uniunii, în special în Directiva EIM.
- 34 S-ar fi putut presupune că cele două regimuri juridice, respectiv atât partea XAB și Regulamentul din 2011, s-ar exclude reciproc. În această ipoteză, includerea în definiția „proiectului” din norma 2 din Regulamentul din 2011 a referirii la emise în temeiul PDA 2000 avea rolul de a preciza că, dacă o anumită procedură decizională intră sub incidența dispozițiilor din partea XAB din PDA 2000, nu este necesară dublarea acestor cerințe în temeiul Regulamentului din 2011. Cu toate acestea, limbajul juridic efectiv utilizat este imprecis.

5. MOTIVAREA CERERII DE DECIZIE PRELIMINARĂ

- 35 Principalul aspect în litigiu în prezenta cauză este dacă prevederile articolului 6 alineatul (3) din Directiva „Habitate” se aplică în cazul unei prelungiri sau al unei extinderi a etapei de construcție a unui proiect. O chestiune similară se prezintă în fața Curții de Justiție în cauza C-411/17, Inter-Environnement Wallonie ASBL. Avocatul general Kokott și-a prezentat concluziile la 29 noiembrie 2018 (C-411/17, ECLI:EU:C:1971:972).

- 36 Pentru motivele prezentate în continuare, High Court (Înalta Curte)] a concluzionat că hotărârea care urmează a fi pronunțată în cauza C-411/17 este puțin probabil să abordeze toate chestiunile pe care instanța națională trebuie să le soluționeze în litigiul principal dedus judecății. În primul rând, în cele două litigii se solicită prelungiri ale duratei de naturi diferite. Cauza C-411/17 vizează durata *etapei de exploatare* a unui proiect. Mai exact, în lipsa modificării ulterioare a legislației naționale belgiene, producția de energie electrică ar fi trebuit să înceteze cel târziu în 2015. Pe de altă parte, litigiul principal aflat în fața High Court (Înalta Curte) vizează durata *etapei de construcție* a unui [OR 9] proiect. În consecință, se poate anticipa că, și în cazul în care Curtea de Justiție ar considera în cauza C-411/17 că Directiva „Habitat” se aplică în situația de fapt din respectiva cauză, High Court (Înalta Curte) ar trebui să stabilească dacă se aplică principii diferite cu privire la durata etapei de construcție.
- 37 În al doilea rând, situația de fapt din cauza C-411/17 implică o centrală nucleară. Prin urmare, cauza prezintă dificultăți legate de impactul *transfrontalier*, fapt de natură a ridica probleme legate de Convenția de la Espoo, aspecte care nu se aplică în litigiul principal aflat pe rolul High Court (Înalta Curte). De asemenea, cauza are ridică în mod potențial probleme referitoare la Tratatul de instituire a Comunității Europene a Energiei Atomice.
- 38 În al treilea rând, faptul că An Bord Pleanála a efectuat un exercițiu de examinare pe baze *ad hoc* înseamnă că ar putea fi necesar să se stabilească care sunt considerațiile pe care un factor decizional este obligat să le aibă în vedere la efectuarea unei evaluări de examinare în contextul unei cereri de prelungire a duratei unei aprobări de dezvoltare. Apoi, întrebarea devine ce anume trebuie, mai precis, să fie evaluat. Este suficient ca autoritatea competentă să identifice modificările apărute în cadrul de reglementare, de exemplu (i) desemnarea de situri europene în perioada scursă între timp; (ii) condiții de mediu modificate în zona limitrofă; și (iii) noi descoperiri științifice; sau, în subsidiar, autoritatea competentă este ținută să reconsidere însuși principiul de bază al proiectului [?] De asemenea, va fi necesar să se examineze posibilitatea ca răspunsul la această întrebare să fie diferit în condițiile în care prevederile Directivei „Habitat” nu au fost respectate întru totul la momentul emiterii autorizației inițiale de construire, (a se vedea cauza C-201/02, Wells, și cauza C-399/14, Grüne Liga)
- 39 În al patrulea rând, împrejurarea că autorizația de din 2008 încetase să își producă efectele înainte ca An Bord Pleanála să ia decizia de prelungire a duratei autorizației poate fi pertinentă în examinarea de către Curte a trimiterii preliminare adresate de către High Court (Înalta Curte) în temeiul articolului 267 din TFUE. Este cel puțin discutabil aspectul dacă o decizie de *reînnoire* a unei autorizații de construire care a expirat are un grad mai mare de similitudine cu acordarea unei „aprobări de dezvoltare” față de o decizie de prelungire a unei autorizații de construire încă valabile.
- 40 În al cincilea rând, în legislația națională irlandeză există deja o dispoziție care pare a fi menită să asigure conformitatea cu cerințele Directivei „Habitat” în

contextul formulării unei cereri de prelungire a duratei autorizației de construire, și anume articolul 42 din PDA 2000. High Court (Înalta Curte) consideră că, în condițiile unei interpretări corecte a [OR 10] PDA 2000, o cerere de prelungire a termenului de valabilitate a unei autorizații de amenajare nu poate fi depusă decât în temeiul articolului 42; o astfel de cerere nu se poate întemeia pe articolele 146B și 146C. Inițiatorul proiectului susține că High Court (Înalta Curte) nu are dreptul să se prevaleze de această interpretare a legislației naționale în condițiile în care persoana care solicită exercitarea controlului jurisdicțional nu a invocat în concluziile sale scrise un argument potrivit căruia decizia de prelungire a autorizației de construire a fost luată în temeiul unui articol de lege inaplicabil. Se ridică problema dacă obligația care revine unei instanțe naționale, cum este cazul High Court (Înalta Curte), de a interpreta dispozițiile de drept național în lumina dreptului Uniunii, poate fi impusă părților din litigiul principal care au invocat în mod expres această chestiune.

- 41 În cele din urmă, An Bord Pleanála și inițiatorul proiectului susțin că unei persoane care se opune proiectului, în contextul unei cereri de exercitare a controlului jurisdicțional care contestă valabilitatea unei decizii de prelungire a duratei unei aprobări de dezvoltare, nu îi este deschisă calea contestării deciziei inițiale de acordare a aprobării de dezvoltare pe motivul neconformității cu Directiva „Habitare”. Această ultimă chestiune dă naștere celei de a șasea întrebări de mai jos. [OR 11]

6. ÎNTREBĂRILE PROPUSE PENTRU TRIMITEREA PRELIMINARĂ ADRESATĂ ÎN TEMEIUL ARTICOLULUI 267

- (1) O decizie de prelungire a duratei unei aprobări de dezvoltare constituie un acord asupra unui proiect în măsură să declanșeze aplicarea articolului 6 alineatul (3) din Directiva 92/43/CEE a Consiliului din 21 mai 1992 privind conservarea habitatelor naturale și a speciilor de faună și floră sălbatică (denumită în continuare „Directiva „Habitare””)? [omissis]
- (2) Oricare dintre următoarele considerații Răspunsul dat la prima întrebare menționată
- (A) Aprobarea de dezvoltare (a cărei durată urmează să fie prelungită) a fost acordată în temeiul unei dispoziții de drept intern care nu a transpus în mod corespunzător Directiva „Habitare” în sensul că legislația respectivă a asimilat în mod eronat noțiunea de evaluare corespunzătoare în sensul Directivei „Habitare” cu o evaluare a impactului asupra mediului în sensul Directivei EIM (Directiva 2011/92/UE). [omissis]
- (B) Aprobarea de dezvoltare, astfel cum a fost ea inițial acordată, nu menționează dacă cererea de autorizare a fost încadrată la etapa 1 sau la etapa 2 din articolul 6 alineatul (3) din Directiva „Habitare” și nu conține „concluzii complete, precise și definitive, de natură să înlăture

orice îndoială științifică rezonabilă cu privire la efectele lucrărilor preconizate asupra sitului în cauză”, astfel cum se prevede în cauza C-404/09, Comisia/ Spania.

- (C) Durata inițială a aprobării de dezvoltare a expirat, iar, în consecință, aprobarea de dezvoltare a încetat să mai producă efecte în ceea ce privește întregul proiect de amenajare. Nu pot fi efectuate lucrări de construcție în temeiul aprobării de dezvoltare, în așteptarea posibilei prelungiri a duratei acesteia.
- (D) Nu au fost efectuate niciodată lucrări de amenajare în temeiul aprobării de dezvoltare emise. **[OR 12]**
- (3) În cazul unui răspuns afirmativ la întrebarea (1), care sunt considerațiile pe care autoritatea competentă trebuie să le aibă în vedere atunci când efectuează un exercițiu de examinare pentru etapa 1 în temeiul articolului 6 alineatul (3) din Directiva „Habitat”? Cu titlu de exemplu, autoritatea competentă trebuie să aibă în vedere oricare sau fiecare dintre considerațiile de mai jos: (i) dacă au intervenit modificări în lucrările și utilizarea propuse; (ii) dacă au intervenit schimbări în aspectele legate de mediu, de exemplu, în ceea ce privește desemnarea siturilor europene ulterior datei de acordare a aprobării de dezvoltare; (iii) dacă au intervenit schimbări relevante în privința cunoașterii științifice, de exemplu, studii mai recente cu privire la interesele eligibile ale siturilor europene? În subsidiar, autoritatea competentă este obligată să evalueze impactul asupra mediului la nivelul întregului proiect?
- (4) Trebuie să se facă o distincție între (i) o aprobare de dezvoltare care impune un termen cu privire la perioada de funcționare (etapa de exploatare) și (ii) o aprobare de dezvoltare care impune un termen numai cu privire la perioada în care se pot desfășura lucrările de construcție (etapa de construcție), și care, însă, cu condiția ca lucrările de construcție să se finalizeze în intervalul respectiv, nu impune niciun termen referitor la perioada de activitate sau la etapa de funcționare?
- (5) În ce măsură, dacă este cazul, revine instanței naționale obligația de a interpreta legislația în cea mai mare măsură posibil în conformitate cu dispozițiile Directivei „Habitat” și ale Convenției de la Aarhus, cu condiția ca părțile aflate în litigiu să fi invocat în mod expres acele chestiuni care fac obiectul interpretării? Mai precis, în cazul în care legislația internă prevede două procese decizionale, dintre care doar unul asigură respectarea Directivei „Habitat”, instanța națională este obligată să interpreteze legislația națională numai în sensul invocării acelui proces decizional conform cu Directiva, în pofida faptului că această interpretare specifică nu a fost invocată în mod expres de părți în speță?
- (6) Dacă răspunsul la întrebarea (2)(A) de mai sus este în sensul că prezintă relevanță chestiunea dacă aprobarea de dezvoltare (a cărei durată urmează să fie prelungită) a fost acordată în temeiul unei dispoziții de drept intern care nu a transpus în mod corespunzător Directiva „Habitat”, instanța națională este obligată să înlăture

aplicarea unei norme de drept procedural național care împiedică o persoană care se opune proiectului să pună în discuție valabilitatea unei aprobări de dezvoltare anterioare (expirate) în contextul depunerii unei noi cereri pentru aprobarea dezvoltării de proiecte? **[OR 13]**

O astfel de normă de drept procedural intern este incompatibilă cu obligația de remediere astfel cum s-a afirmat din nou recent în cauza C-348/15, Stadt Wiener?

[*omissis*]

High Court (Înalta Curte, Irlanda).

13 martie 2019.

DOCUMENT DE LUCRU